

Caracterul persecuției nu s-a schimbat

22 mai 2009

Gili Cârstea

Sâmbăta trecută, în comunitatea Torejon din Madrid, familia Daniel și Daniela Motorga a fost exclusă. Este pentru prima oară – după cunoștința mea – când cineva este alungat din biserică doar pentru loialitate față de solia 1888. Au fost și alții excluși pentru același motiv, dar lor li s-au găsit tot felul de alte vinovății, spre a se evita adevărul tulburător că motivul real este solia neprihănirii lui Hristos

Este pentru prima oară în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea când motivul declarat al excluderii este credința în solia 1888.

Acesta este primul caz în care vierii contemporani au „scos afară din vie” pe robii care au venit să ceară partea de rod a Stăpânului viei (Luca 20:9-16).

De fapt, este al doilea caz, dacă ne referim la conceptul lărgit al viei Domnului, incluzând și cealaltă parte a viei, aceea disprețuită, care este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Mișcarea de Reformă (BAZȘ-MR). Familia Beni și Cosmina Buzdugan, angajați ai bisericii în Conferința Banat, membri în comunitatea Timișoara, au fost excluși pentru exact același motiv.

Administratorii acelei viei au fost teribil de mânioși pe ei, deoarece înțelegeau foarte bine că solia 1888 îi va face să-și piardă autoritatea supremă asupra poporului, ea trecând în mâinile adevăratului ei conducător, Duhul Sfânt.

Voi face o scurtă referire la cazul familiei Buzdugan, care aruncă lumină asupra cumplitelor prejudecăți pe care le declanșează solia 1888 în conștiința clericală, oriunde ajunge ea.

În anii 90, când grupul nostru de studiu a început publicarea revistei „Domnul, neprihănirea noastră,” frații din conducerea Uniunii BAZȘ-MR, cu sediul la Făgăraș, m-au contactat personal. Secretarul de atunci al Uniunii, fratele Crăcea, mi-a scris o scrisoare înflăcărată, declarând că frații din conducerea BAZȘ-MR sunt încântați de solia pe care o prezentăm noi. El își exprima convingerea fermă că această solie va uni bisericile noastre despărțite, și vom forma împreună poporul care va pregăti calea pentru glorioasa revenire a lui Hristos. În aceeași scrisoare dânsul solicita un abonament la revista noastră pentru fiecare membru al Uniunii BAZȘ-MR, nominal.

Noi ne-am bucurat pentru concepția lor despre natura unificatoare a soliei 1888, pe care și noi o împărtășim. Acolo unde solia este primită cu bucurie, imediat dispar diferendele denominaționale, deoarece „un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Domnul, neprihănirea noastră.” Când apare Hristos, s-au dus conflictele dintre iudeu și grec, bărbat și femeie, pastor sau membru de rând. Hristos devine totul și în toți.

Același efect au avut articolele din revistă asupra tinerei familii de lucrători din Timișoara. Au perceput imediat valoarea inestimabilă a mărgăritarului de mare preț ascuns în controversata istorie a soliei 1888, și imediat au început să prezinte solia de la amvon.

Eu personal, cunoscând poziția conducătorilor lor de la Uniune, mă așteptam să-i văd pe liderii reformiști felicitându-l pe Beni, încurajându-l și organizând adunări de pregătire pentru pastori, în care solia să fie explicată, analizată și îmbrățișată. Dacă aceasta este cheia împăcării seculare dintre bisericile noastre despărțite, nu era cazul să i se acorde atenție maximă?

Ei bine, nu s-a întâmplat așa. Liderii reformiști au mers la Timișoara, tunând și fulgerând împotriva lor, cu ultimatumul deja cunoscut: Ori repudiați erezia nouă, ori vă scoatem afară din vie.

Amețitor, nu? Mai ales dacă ne gândim la nesfârșitele lor tirade împotriva bisericii adventiste, în special în legătură cu solia 1888, pe care strigau sus și tare că ei au primit-o, iar noi nu. S-a văzut cu această ocazie ce bine au mai primit-o.

Acum, fratele Crăcea fiind profet în anul acela, a intuit corect când a spus că solia 1888 va uni bisericile noastre. S-a întâmplat, dar nu chiar așa cum înțelegea el. S-a împlinit în două feluri, complet diferite:

Beni și prietenii lui reformiști s-au unit cu mine și prietenii mei adventiști în aprecierea și comunicarea soliei 1888, deoarece vedem în ea invitația la Nuntă pentru generația noastră.

Liderii reformiști s-au unit cu liderii adventiști în persecutarea celor care apreciază și predică solia 1888, împlinind la literă profeția făcută odată: „În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH 22 dec 1890).

Iată deci împlinite toate profețiile, atât aceasta a sorei White, cât și aceea a liderului reformist că solia 1888 va uni bisericile noastre. Două căi ciudate de unitate, dar cât se poate de reale. Noi ne-am unit să ducem invitația la Nuntă, iar ei s-au unit să intercepteze solia, să o împiedice să ajungă la popor.

Nu, nu dorim să ne plângem de acest tratament. Când am început să înțelegem elementele esențiale ale acestei solii ne-am dat seama imediat că reacțiile vor fi violente. Știam că fecioarele nu vor să fie trezite din somn, și că vor

riposta gălăgios la sunetul clopoțelului că recreația și distracția s-au cam încheiat, că jocul de-a evlavia fără putere trebuie să aibă un sfârșit.

Ne-am asumat conștient riscul de a fi scoși afară din vie, de aceea nici nu ne plângem, nici nu suntem surprinși, nici nu avem pretenții. Din contră, ne bucurăm că am fost onorați să fim părtași suferințelor lui Hristos, care a venit la ai Săi, și tocmai ai Săi nu L-au primit.

El, prietenul nostru, ne-a avertizat că solia Lui niciodată nu a fost întâmpinată cu aplauze în acest popor. Impactul dintre lumina divină de adevăr prezent și poporul lui Dumnezeu a produs totdeauna vărsare de sânge, iar timpul a dovedit că sângele martirilor este o sămânță. Sacrificarea câtorva mesageri este o binecuvântare, atunci când ea deschide ochii poporului lui Dumnezeu spre Calea consacrată către desăvârșirea creștină.

De aceea, Beni și Cosmina, Daniel și Daniela - și toți cei care ați fost, sau veți fi curând alungați din vie – dați slavă lui Dumnezeu că nu ați fost pedepsiți și eliminați pentru fărădelegi și nelegiuiri practice pe scară largă în acest popor, ci pentru simplul fapt că ați dus invitația la Nuntă, că ați cerut vierilor partea de rod pentru Stăpânul Viei.

Exclus pentru solia neprihănirii lui Hristos, acum, când Nunta Mielului este iminentă, este cea mai înaltă distincție pe care un viitor terebint al neprihănirii o poate primi în această lume nebună. Purtați-o cu cinste, cu demnitate, voi, șerpașii Domnului, hamalii poporului sfânt, și tresăltați de bucurie, deoarece nu oricine este chemat să fluture steagul Împărăției pe acoperișul lumilor, așa cum sunteți voi chemați acum. Mă plec cu respect în fața voastră.

Dacă pe sora White au exilat-o în Australia, când au înțeles că Domnul, prin solia 1888, începea să ceară partea Lui de rod de la ei, să nu vă mire că pe voi v-au ucis în afara viei. Administratorii sunt satisfăcuți că Via produce pentru ei, și nu sunt dispuși să înțeleagă realitatea tulburătoare că anii trec și Stăpânul Viei nu primește nimic, dar absolut nimic, de la Via Sa.

Ba da, primește ceva. Primește pe servitorii Lui, care se întorc cu mâinile goale. Primește batjocură și dispreț, persecuție și apăsare, ori de câte ori încearcă să dea deșteptarea în poporul Său. Primește ironii și zâmbete malițioase, de câte ori bate la ușa noastră denominațională.

Nu faceți greșeli fundamentale: Nu pe voi vă persecută ei, deoarece personal nu reprezentați nicio amenințare, pentru ei. Ca și înaintașii lor dintotdeauna, ei nu vor ca acest Hristos, descoperit „mai proeminent” în 1888, să domnească peste ei. El este periculos, și le trezește temeri, și de aceea se vor opune total vocii și chemării Lui.

Văd și ei că anii trec și nu se întâmplă nimic în acest popor.

Recunosc și ei că fecioarele dorm, și că nicio strategie oficială nu a reușit să le trezească, oricât de pompoasă și extravagantă a fost ea.

Observă și ei că Ploaia Târzie nu vine, și că oricât au strigat în comun pe 7.7.07, rugăciunea lor nu a depășit ionosfera.

Constată și ei că epidemia de laodiceanism nu poate fi stopată.

Și totuși, nu vor să recunoască faptul elementar că Dumnezeu are o soluție simplă la toate aceste nenorociri care ne sufocă, că soluția a fost încredințată fraților Waggoner și Jones, și că oricât am evita-o, în final tot la ea se va ajunge.

Pentru mine este un mister de ce insistă acești frați să-și adune o așa monumentală povară de rușine pe cap, înscriindu-se cu o nepăsare scandaloasă pe lista seculară a împotrivorilor lui Hristos. Ce explicații vor aduce curând, când Miresei i se va da să se îmbrace cu in subțire, iar sutele de mii de membri ai bisericii îi vor acuza că ei au fost împiedicați să dea curs invitației la Nuntă, din loialitate pentru autoritatea lor?

Misiunea noastră este clar exprimată:

„Dumnezeu va da lumină adițională, iar vechile adevăruri vor fi recuperate și așezate în cadrul adevărului; și oriunde vor merge lucrătorii, vor triumfa. Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile spre a descoperi adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor. Și fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră” (RH 23 dec 1890).

“Pe ambasadorii lui Hristos nu-i privesc consecințele; ei trebuie să-și facă datoria, iar rezultatele să le lase pe seama lui Dumnezeu” (GC 609).

În lumina acestei înalte chemări, singurul nostru răspuns în fața presiunilor oficiale nu poate fi decât: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu” (Fapte 4:19).

***